

**KIZIMIN YARININI YAŞAMAYA
GELDİK**

TACİGÜL BARIŞCI

Tacigül Barışçı

14 Ağustos 1963'te Urumçı'de doğdu. İlk, orta ve lise eğitimi Urumçı'de tamamladıktan sonra üniversite eğitimini de aynı şehirde aldı. Xinjiang Fen ve Teknoloji Gazetesi'nde 9 yıl muhabir ve editör olarak çalıştı. Kasım 1994'te kızıyla birlikte Türkiye'ye geldi. Kayseri TÖMER'de 8 ay Türkçe eğitimi aldıktan sonra, Ankara Hacettepe Üniversitesi İstatistik Bölümü'nde yüksek lisans yaptı ve bilim uzmanı oldu. TRT Dış Yayınlar Daire Başkanlığının Çince Masasında mütercim ve spiker olarak 3 yıl görev yaptı. Daha sonra özel firmalarda dış ticaretten sorumlu olarak çalıştı. Türkçeden Çinceye kitaplar çevirdi, Çince dersler verdi ve birçok iş toplantısında tercümanlık yaptı. 14 Ağustos 2023'te, 60 yaşına girdiği gün emekli oldu.

GİRİŞ

Aniden gelen bir telefonla, sadece birkaç saniye içinde doğup büyüdüğüm ülkeden ayrılma kararı aldım. Birkaç saat içinde hazırlanarak, canım kızımınla birlikte hakkında pek de bir şey bilmediğim ve daha önce aklımdan bile geçirmemiş olduğum bir ülkeye gittik.

Orada karşılaştığım insanların en sık sorduğu sorular arasında şunlar vardı: “Nerelisiniz, neden memleketinizden göç ettiniz, orada işiniz yok muydu, neden bir Avrupa ülkesinde değil de buradasınız, aradığınızı bulabildiniz mi?” Çoğu bize “Hoş geldiniz,” diyerek daha sıcak yaklaşırken bazıları ise “İyi hoş gelmişsiniz de...” diyerek olumsuz tepkiler gösterdi zaman zaman.

Yıllardır, her yeni tanıştığımız insan ve her yeni ortamda, simamız ve aksamız nedeniyle bize merakla yöneltilen sorulara cevap verirken, göç anılarımı anlatırken, iyi ve kötü duyguları tekrar tekrar yaşarken, çeyrek asrı geçen göç yaşantımız ve hayat öykümüzle ilgili bir anı kitabı yazma fikri oluştu. Böylece, ortaya bu eser çıktı.

Sevgi ve saygılarımla, keyifli okumalar dilerim.

26 Ekim Çarşamba 1994 / Urumçi

Gece boyunca şehre yılın ilk karı yağmış ve her yer bembeyaz karlarla örtülmüştü. Sabah saat 7.30'da, günün tam aydınlanmadığı bir anda, canım kızım Dilhayat'ın ağır okul çantasını sırtıma astım ve elini sıkıca tutarak bembeyaz karlar üzerindeki ilk ayak izlerini bırakmaya başladık. Arada bir kayıp düşmemize aldırmadan bıraktığımız ayak izlerine sevinerek evimize 10 dakikalık yürüme mesafesinde bulunan kızımın okuluna doğru adım adım yürüdük. Kızım 7 yaşındaydı, ilkokul 2. sınıfa gidiyordu. Onu sınıf kapısına kadar bırakıp saat 8.00'e doğru iş yerime geldim. O günün, dokuz yıldır muhabir ve editör olarak çalıştığım "Xinjiang Fen ve Teknoloji Gazetesi"ndeki son mesai günüm olacağını henüz bilmiyordum.

Saat 11.00 gibi, yan ofisimizde bulunan Uygurca Editör Masası'nın tek telefonu çaldı. Arayan eşim Dilşat'tı. Telaşla "Merhaba," dedikten sonra bana şunları söyledi: "Telefonda çok fazla detaya giremeyeceğim, fazla zamanımız da yok. Hemen anlatayım. Saat 2'de Urumçi Havalimanı'na git, ... kişiden yolladığım davetiye uçak biletiyle ilgili belgeleri teslim al. Kızımla yarın sabah saat 6.00'daki uçakla mutlaka Pekin'e uçmanız gerekiyor. Lütfen söylediklerimi sessizce yap, bu fırsatı bir daha yakalayabilir miyim bilmiyorum. Hiçbir şeyden korkma, sadece kızımla yola çık. Sana güveniyorum."

Eşim iki sene önce, 1992'de Ziraat Üniversitesindeki öğretim üyeliği görevinden istifa edip Özbekistan Taşkent Üniversitesine Rus dili eğitimi için gitmişti. Aslında planımız beraber gitmekti ancak o yıl girmem gereken teknik ünvan sınavı sebebiyle planı ertelemek zorunda kalmıştım. Eşim Taşkent'te 1 buçuk sene kaldıktan sonra, 1994'ün haziran ayında Bişkek'te tanıştığı arkadaşı

Yasin'le birlikte İstanbul'a gitmiş ve Temmuz ayında beni arayıp kendisinin Türkiye'ye geldiğini ve en kısa zaman içinde bizi oraya getirmek için hazırlıklar yapmakta olduğunu anlatmıştı. İşin doğrusu; sürprizlerle dolu, deli cesaretli eşimin neden ve nasıl Türkiye'ye gittiğini tam bilmiyordum, dolayısıyla pek de iyi bilmediğim bu konuyu üç aydan beri ailemden başka kimseye anlatmamıştım. Çevremdekiler eşimi hâlâ Özbekistan'da biliyorlardı.

Eşimle telefonda konuşurken soğukkanlılığımı korudum, dikkatle eşimin her söylediğini hafızama kazıdım ve sadece "Tamam, merak etme," deyip telefonu kapattım. O an kafamda her şey duman olmuştu. Olduğum yerde donup kalmış, hızla kendime bir sürü soru sormaya ve cevaplamaya başlamıştım. İşte o an, saniyeler içinde hayatımızın kritik kararını vermiştim.

İş arkadaşım yan masadan telaşla, "Tacigül, ne oldu? Yüzün bembeyaz olmuş, umarım kötü bir haber yoktur," dedi. O an ona gerçeği olduğu gibi anlatıp her şeyi berbat edemezdim. Eşimin "Kızımız için, lütfen..." sözleri kulağımda yankılıyordu. İş başa düştü diyerek derin bir nefes aldım ve iş arkadaşşıma dönüp odada bulunan herkesin duyabileceği bir sesle: "Kayınpederim çok hastaymış, eşim benim hemen Gulca' ya gidip onu ziyaret etmemi istiyor, ne yapsam diye kara kara düşünüyorum," dedim.

O günlerde baş editörümüz toplantı için başkent Pekin'e gitmişti, yardımcısı da kadim şehir Kaşgar'da iş seyahatinde bulunuyordu. Yetkili olarak sadece masa şefimiz vardı, onun da fazla yetkisi olduğunu söyleyemezdim. Zamanım kısıtlıydı, duygusallığa kapılmadan çok hızlı düşünüp bir karar vermem gerekiyordu.

Doğruca şefimizin yanına gidip kayınpederimin hastalığını sebep göstererek 10-15 günlük izin istedim. Şefimiz önce biraz tereddüt etti, sonra "Madem kayınpederinizin durumu kritik, eşiniz de yurt dışında, hemen bir dilekçe yazın" dedi. Bu izin konusu masa şefimizin başını çok yakacaktı ama gerçekten başka çarem yoktu. O an, sonra bunu bir şekilde telafi ederim diye düşündüm.

İzin alarak ilk adımı atmıştım, hızlı adımlarla kendi odama geçtim. İş arkadaşım, sırdaşım Perizat odadaydı, ona her konuda çok güveniyordum. Bir taraftan masamı toplarken diğer yandan ona gerçeği alçak sesle özetleyip anlattım. Beni dinlerken gözleri doldu. Titreyen sesiyle: "Demek gitme zamanı geldi

ha... Çok sevindim adınıza. Kesinlikle arkanıza bakmadan gidin, eğer gitmezseniz ömür boyu pişman olacaksınız,” diyerek bana cesaret verdi.

İş arkadaşlarıma veda ettikten sonra, hemen iş yerimden ayrılıp koşa koşa Pekin Bulvarı’ndan geçen bir otobüse bindim. Urumçi Havalimanı’na giderek Türkiye’den gelen kişiden eşimin gönderdiklerini teslim aldım. Türkiye hakkında pek fazla bilgiye sahip olmadığım için o kısacık zamanda kendisine merak ettiğim birkaç şey hakkında sorular sordum. Sağ olsun, o da gördükleri ve bildiklerini biraz da çekinerek alçak sesle anlattı: “Akrobamın hâlâ bir işi yok ama eşi bir atölyede çalışıyor. Gideli iki sene oldu oralara. Çok şükür, kiralık ev tuttular, yakında yeni televizyon bile aldılar.” Duyduklarımınla endişeye kapıldım, bir an gitme konusunda tereddüt ettim. Burada çok iyi yerlerde çalışan insanların biri orada işsizse, diğeri de işçi olarak çalışıyorsa, yeni televizyon aldıklarını bile büyük bir şey gibi anlatıyorsa durum vahimdi.

Havalimanından dönerken enine boyuna düşündüm, önümüzdeki birkaç saat içinde yapmam gerekenleri tek tek not aldım. Artık hareket planım hazır. Saat 16.00’ya doğru havalimanından ayrıldım, koşarak kızımın okuluna gittim. Öğretmene dedesinin hastalığını sebep göstererek kızım için bir haftalık izin aldım. Birlikte hızlıca eve vardık.

Eve girer girmez ilk olarak sakladığım pasaportumu çıkarıp eşimin gönderdikleri ile birleştirerek çantama koydum, biraz da evimi topladım. Saat 18.00’de kızımla iş yerimin servisine binerek şehir merkezinde ikamet eden annelere gittik.

Annem, babam, kardeşlerim ve tatlı yeğenim bizi kapıda görünce hem sevindiler hem de çok şaşırdılar çünkü biz hiçbir zaman hafta içinde gelmezdik. Evlendikten sonra, özellikle de kızım doğduğundan beri cuma akşamı annelere gitmeyi rutin hâline getirmiştik. Eşim çalıştığı üniversiteden çıkınca doğrudan oraya gider, ben de kızımla servise binip annelere geçirdim ve pazar-tesi sabahı dönerdik.

Ailemdeki herkes kızımı çok severdi ancak babamın kızıma olan sevgisi bambaşkaydı. Kızım da babama çok düşküdü, birbirlerini çok seviyorlardı. Canım babam; her cuma günü buzdolabını kızımın en sevdiği yiyeceklerle doldurur, annemin anlattığı

gibi “Bugün hayatım geliyor” der, sevinçten şarkılar mırıldanıp heyecanla bizim geliş saatimizi beklerdi, hatta çoğu zaman bizi servis durağında karşılardı.

Babam Abdülhamit bir kurumda üst düzey yöneticiydi. Bize her zaman kibar, anlayışlı ve cömert davranır, annem ve biz üç kız kardeşe hep siz diye hitap eder, ondan bir istesek iki verirdi. Annem Güher emekli öğretmendi, o da çok severdi bizi elbette. O kuşaktakiler mi böyleydi yoksa annem mesleğinden dolayı mı böyleydi bilmem, sevgisini pek açık göstermezdi. Çok ciddi, net konuşur; soğukkanlı ve mantıklı fikir yürütürdü her zaman. Çevremizdekiler beni hep anneme benzetirlerdi. Genelde ondan bir şey istersek sorgu sual etmeden onay vermezdi. Annemin kalp hastalığı ve yüksek tansiyon rahatsızlığı vardı, bu nedenle biz beş kardeş küçüklüğümüzden beri onu üzmemek için çaba gösterirdik. Henüz küçük yaşlarda, annem yorulmasın diye yemek yapma, tandırda ekmek pişirme, çamaşır yıkama ve ev temizleme gibi ev işlerini kendi aramızda paylaşırdık.

Ağabeyim üniversitede tarih bölümü öğretim üyesiydi, eşi akademisyendi ve bir kızları vardı. Ablam ilkokul öğretmeni idi, eşi bir kurumda çalışıyordu ve bir oğul, bir kız iki çocukları vardı. Kız kardeşim ise bir kurumda memurdu, beş sene önce eşiyile boşanmıştı ve bir oğul vardı, ikisi annemlerle beraber yaşıyordu. Erkek kardeşim bekârdı ve bir kurumda çalışıyordu. Babama tahsis edilen karşılıklı iki dairenin birinde annemle babam, diğerinde ise kız kardeşim, onun oğul ve erkek kardeşim kalıyordu.

Her dakika benim için çok değerliydi. Cesaretimi toplayıp yemekten sonra konuya girdim, onlara bildiğim her şeyi anlattım ve gitmemiz için izin istedim. Annemle babam söylediklerimi dinleyip bir süre sessiz kaldılar. Ardından babam konuştu: “Kızımız Dilhayat’ın bir yıldır babasını görmediği için nasıl üzgün olduğunu biliyoruz. Ailece bir arada yaşamınıza sizden daha çok biz seviniriz. ‘Gidip yüksek lisans yapacağız,’ diyorsanız, onu da destekleriz. Ama kızım, şimdi hiç zamanı değil çünkü Dilşat’ın durumu belirsiz. Türkiye’ye gideli daha 4 ay oldu. Neler yapıyor, bir işi var mı, ne durumdadır; hiçbir şey bilmiyoruz. Sizin o ülkede bir çevreniz yok; ne yapacaksınız, nasıl geçineceksiniz? Dilşat tek başına zorlukların üstesinden gelebilir ama aile olunca her şey daha zor olacak. Acele etmeyin, çok riskli. Akıl var, mantık var. Bütün

karışık duygular içinde uçağa bindik ve iki buçuk saatlik uçuştan sonra akşam saatlerinde Bakü'ye geldik. Urumçi uçağımıza daha 13 saat vardı. Gündüz saatleri olsaydı kesinlikle transit vizesi alıp Bakü şehrini gezerdik. Ancak saat geç olduğundan yapacak bir şey yoktu, bekleme salonundaki banklarda oturup beklemeye geçtik. Bu küçük havalimanında fazla uçuş olmuyordu. Sakin ve sessizdi. Küçük bir alanda gümrüksüz satış mağazası vardı, beş dakikada dolaşıp çıkılabiliirdi. Ama çok şükür bir kafe vardı. Ara ara oradan bir dolara çay, kahve alıp yanımızda getirdiğimiz yemeklerle afiyetle içtik. Gece olduğundan hava çok soğuktu. Saat başı tur atıp yürüyerek hem ısınmaya hem de vakit geçirmeye çalışıyorduk. Ne yaparsak yapalım zaman bir türlü geçmiyordu.

2 Temmuz 2003 / Urumçi

Ertesi gün sabah tekrar pasaport kontrolünden geçip Urumçi uçağına bindik, uçak göğe yükseldikçe heyecanımız kat kat arttı. Uçakta komşumun “Bu ayeti uçakta kırk kez okuyun, Allah sizi koruyacaktır,” diyerek verdiği Türkçe ayeti kırk değil belki yüz kez okumuşumdur. Kız kardeşim ise 1-2 kez okuyup bıraktı. Çok şükür, uçağımız dört saatlik uçuştan sonra Urumçi Havalimanı'na iniş yaptı.

İşte en zor ve en stresli yere gelmiştik. Kız kardeşim önümüzde, biz hemen arkasında pasaport kontrolünden geçmek için sıraya girdik. Sıra kız kardeşime gelince yaklaşık beş dakikalık bir sorgulamadan sonra sorunsuzca geçti. Bana ilk olarak “Öndeki bayanı tanıyor musun?” diye sordular. Ben, “Tabii ki tanıyorum, o benim kız kardeşim,” dediğimde asker kadın hemen yerinden kalkıp parmağıyla kız kardeşimi göstererek yüksek sesle “O kadın şüpheli, durdurun onu!” diye bağırdı. Anında 4-5 asker kız kardeşimi iki kolundan tutup el bagajlarıyla birlikte bir odaya götürdü. Asker kadına “Ne oluyor, neden kız kardeşime şüpheli diyorsunuz?” diye sordum hemen. “Kız kardeşin az önce bana yalnız olduğunu söylemişti,” dedi.

Sonra bana “Neden dokuz yıldır hiç dönmedin?” diye ilk sorgulamasını yöneltti. Ben şöyle cevapladım: “İlk zamanlarda param yoktu çünkü öğrenciydim. Önce dil kursuna gittim, sonra master yaptım. Sonraki yıllarda para kazanmaya başladım ama

çok yoğun çalıştığım için zamanım olmadı.” Daha sonra 10-15 dakika boyunca, “Neden Türkiye vatandaşlığına geçtin? Burada eskiden nerede çalışıyordun, nerede oturuyordun? Türkiye’de nerelerde çalıştın?” gibi daha birçok soru sordu. Ben de sabırla, tek tek her sorusuna cevap verdim.

Kızımınla tüm sorgulamadan sorunsuz geçtikten sonra ancak gidip bagajımızı alabildik. Ben kızımınla içeride, babam ve tüm sevdiğilerim dışarıda kız kardeşimin o odadan çıkmasını bekledik iki saat boyunca.

Askerler kız kardeşimin el çantasıyla valizinin içindeki tüm eşyalarını didik didik arayıp tek tek inceleyerek hiçbir şüpheli eşya bulamadılar. Ancak sırt çantasını ağzına kadar dolduran müzik kasetlerine el koydular. Askerler, bu kasetleri tek tek dinleyip kontrol ettikten sonra bir karar vereceklerini söyleyip kız kardeşimin odadan çıkmasına izin verdiler. Ortada bizden başka yolcu kalmamıştı. Neyse ki hiçbir şey moralimizi bozamazdı. Valizlerimizi çekip koş koş dışarı çıktık.

Canım atam güneşli, sıcak havada boynunu uzatıp binanın kapısına bakarak bizi bekliyordu. Kızımınla koşarak gidip ona sıkı sıkı sarıldık. Sonra sırasıyla canım ağabeyim, yengem, eniştem, erkek kardeşim ve yeğenlerimle tek tek kucaklaştık. Bir şey demeden yaşlı gözlerimizle birbirimize baktık uzun uzun. Sessizliği bozan erkek kardeşim, “Çok şükür, sonunda geldiniz. Hadi arabaya binelim, evde kalan annemle ablamı fazla bekletmeyelim. Evde bol bol konuşuruz nasılsa,” dedi.

Havalimanından eve giderken kardeşlerim hemen kız kardeşime içeride ne olduğunu sordular. O da anlatmaya başladı: “Bana ‘Yalnız mısın?’ diye sordu. Biliyorum, ablamla kızı da var dersem, bana kesinlikle onlarla ilgili çok soru soracaktı ve cevaplamak zorunda kalacaktım. Onların adına konuşmak istemedim. Yalnızım dersem çabuk geçerim diye düşündüm. Ne bileyim işin buralara kadar geleceğini... Kusura bakmayın, hepimizi beklettim. Ama sırt çantamın içinde Mustafa Sandal, Tarkan, Serdar Ortaç gibi birçok ünlü şarkıcının 50’den fazla kaset ve CD’si vardı. Onları bana geri verirler mi acaba? Aklım onlarda kaldı.” Hepimiz onun için üzülürken onun aklının kasetlerde olması hepimizi güldürdü.

Nihayet eve geldik. Canım annemle ablam kapıda bizi bekliyordu. Merdivenlerden nasıl çıktığımızı hatırlamıyorum. Önce anneme, sonra ablama, sonra tekrar anneme sarılıp öpüştük. Canım annem, babam, kardeşlerim, yengem, eniştem ve yeğenlerimle ailece sohbet ederek yemek yedik. Yıllar sonra kavuşmanın mutluluğunu yaşadık. Kızım o kadar mutluydu ki bir annemle babamın ortasında oturup ikisine sarılıyor, bir kuzenlerini kucaklayıp öpüyor ama doyamıyordu. Tam hayal ettiğim gibi unutulmaz, çok güzel bir buluşma olmuştu. Hiç unutmayacağım, çok güzel bir gündü.

Yemekten sonra herkese kızım ile birlikte hediyelerimizi takdim ettik. Canım annem hemen elimi tutup beni yatak odasına götürdü ve dolaptan bir kutu çıkardı. İçinde bulunan 24 ayar altın bilezikleri, zincirleri ve küpeleri gösterip “Kızım, yıllar önce evden çıkarken iki yüzüğünüzü bana bırakmıştınız. Israr edip geri vermediğim için yıllardır kendimi suçladım. Şimdi bu kutu içindeki altınların hepsini size veriyorum. Kuyumcuya istediğiniz modellerde yaptırıp kullanın,” dedi. Annemin elini tutup dedim ki “Anneciğim, çok sağ ol. Bak, gördün mü takılarımı? Bunları çalışıp kazandığım paralarla aldım. Başka takılarım da var. Beni hiç merak etme. Ama birlikte kuyumcuya gidelim ki bu altınlarla sana yeni, güzel modellerde takılar yaptıralım.”

Geldiğimiz günden beri hoş geldin ziyaretine gelen akraba ve dostlarıma ayağı kesilmedi. Ben de vakit buldukça büyüklerimizden ziyaretine gittim. Her bir gün, her bir saati en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştım.

Bu arada kız kardeşim havalimanına gidip bir çanta dolusu kaset ve CD’yi teslim aldı. Şüpheli hiçbir şey bulunmamış. Böyle olacağını zaten biliyorduk. “Neyse, prosedür böyle,” deyip geçtik.

*

Memleketimizde büyük değişimler olmuştu. 1994 yılında Türkiye’ye gitmeden önce ben dâhil herkes genellikle lojmanlarda kalıyordu, tabii ki iş yerinden lojman alınabilirse. O zamanlar, yeni yeni lojmanların satılacağı konuşuluyordu. Hatta oturduğum 2+1 dairenin satış fiyatının 9-10 bin yuan olacağını duymuştum. Bu, tahmini 1000 dolar ederdi. Bankada 10 bin yuan parası olan zengin sayılırdı o zamanlar. Orta derece teknik ünvana sahip

biri olarak benim maaşım 40 dolardı. Ev kiram bir buçuk dolardı. Bir dolara 3 kg et alınırđı. O zamanlar paranın gücü vardı.

Ancak uçak biletleri çok pahalıydı ve lüks tüketim sayılıyordu. Dokuz sene önce, sadece kızım ve benim Urumçî'den Pekin'e uçak biletimiz 160 dolardı. Pekin'den İstanbul'a uçak biletimiz tahmini 1500 dolardı. Kızım ve ben yaklaşık iki daire parasını sadece yol masrafına harcayarak Türkiye'ye gelmiştik. O sıralarsa kısmen özelleşme olmuş, lojmanlar satılmış, her yer betonlaşmış, yüksek plazalar çoğalmış, özel şirketler ve küçük esnafların sayısı artmış. Yani ekonomik yönden serbestlik ve açıklımlar olmuş.

İnsanların maaşları yükselmiş ama evlerin fiyatı da beraberinde çok yükselmiş. Çok şükür, 3-4 yıl önce annem, babam ve erkek kardeşim şehrin tam göbeğinde bulunan iki dairelerini satarak daha çok Uygurların yerleşik olarak ikamet ettiği semtten iki daire almışlar. Asansörsüz olan bu binada annem ve babam ikinci katta bulunan dairede oturuyorlardı. On beş gün sonra evlenecek olan erkek kardeşim İstanbul'dan döndüğü günden beri, altıncı kattaki dairesini döşemekle ve düğün hazırlıklarıyla meşgul oluyordu. Benim için çok sevindirici olan şuydu ki canım ağabeyim, ablam ve kız kardeşim; hepsi ev satın almışlardı.

*

Nihayet 25 Temmuz günü erkek kardeşimin düğünü oldu. Düğünün tüm aşamasında her şeyle bizzat kendisi ilgilendi, tüm harcamaları kendisi karşıladı ve annem, babam ve biz kardeşlere hiç iş bırakmadı. Gördüğüm kadarıyla, Türkiye'deki iki yıllık yaşam ona çok şey katmıştı. Urumçî'deki düğün dernek âdetlerini bir kenara bırakıp kendi fikir ve düşüncesiyle plan program yaptı. Düğünden bir hafta önce kızın ailesi ile bizim aile güzel bir restoranın özel odasında yemek yedik, yani aile arasında küçük çapta bir nişan yapılmış oldu. Düğün için de 200 civarında misafir davet edildi. Misafirlere önce tatlı ve meyveler, sonra sadece 5-6 çeşit yemek ve içecekler ikram edildi. İsraf ve gösterişten uzak, çok güzel bir düğün oldu. Herkes memnundu ve çok güzel eğlendi.

Normalde burada herkes ekonomik gücünü fazlasıyla zorlayarak her daveti restoran ve düğün salonlarında yapar. Kısacası, "söz" törenleri için bile restoranlarda onlarca kişiye, nişan törenleri için

ise düğün salonlarında en az 200 kişiye yemek daveti verilir. Tören sırasında erkek tarafı önce kız tarafına tuz, ekmeğe, çay, şeker ve her çeşit tatlı ile kurabiyelerin konulduğu 10-20 tepsi takdim eder. Hemen ardından konuşma kabiliyeti yüksek olan bir kadın misafirlere, gelin için aldıkları altın takılar, kozmetik ürünler ve kürk paltodan geceliklere kadar dört mevsimlik giysilerin konulduğu 10-15 tepsiyi esprili ve kafiyeli sözlerle tek tek takdim eder. Erkek tarafı ile kız tarafı birbirine pahalı hediyeler verir. Bu hediye faslı geçtikten sonra ancak yemekler yenilir ve ardından müzikli eğlence tertip edilir.

Düğüne gelince, gelin ailesi, damadın ailesi, damat ve gelin ayrı ayrı dört mekânda misafirlerine düğün yemeği verir ve eğlence tertipler. Saat 16.00 gibi damat ve arkadaşları akordeon ve gitar gibi çalgılar eşliğinde şarkılar söyleyerek gelinin bulunduğu salona gidip bir nevi kız alma merasimi yapar. Sonra damat, gelin ve arkadaşları, hep birlikte kız tarafının salonuna geçer, beraberinde damadın anne babası ve yakın akrabaları da gelir. Dans ve eğlence yapılır, yemekler yenilir, dualar edilir. Gelin, damat ve arkadaşları araba ve otobüslere binip caddelerde tur atarak erkek tarafının düğün salonuna gelirler. Bu saatten sonra büyüklerin olmadığı, sadece gençlerin olduğu yemekli eğlence devam eder. Masalarda üst üste konulan 10-20 çeşit yemek, içki ve meşrubat servis edilir.

Bütün bunlar yetmez gibi bir de nişan ve düğünden önce restoranlarda yakın akraba ve dostlar için “istişare çayı” adında, sonra da “teşekkür çayı” adında özel yemekler verilir. Hatta gelen her misafire hediye takdim edilir. İşte bana göre bunlar gereksiz, israfa yol açan ve abartılı işlerdir.

Urumçü'ye geldiğimden beri, akrabalar ve dostlar ısrarla bizi restoranlara yemeğe davet ediyorlardı. Masada 10 kişi varsa 50 kişi doyabilecek kadar yemek siparişi veriliyordu. “Yapmayın, etmeyin,” sözlerim hep havada kalıyordu, dinleyen yoktu, öyle alışmışlardı. Beni sevindirmek için yaptıklarını biliyordum ancak israfa bakıp içim acıyor, sevinemiyordum ben.

Türkiye’de bulunduğum dokuz senede yaşadıklarım bana hayatın ne kadar değerli olduğunu, gereksiz insanlar ve işler için vaktimi, gücümü ziyan etmemem gerektiğini öğretti. El âlem için değil, kendim için yaşamayı, israftan kaçınmayı öğretti.